

ΕΙΣΗΓΗΣΗ
ΣΤΟ 21ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ
ΤΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ
&
ΣΥΝΑΦΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ

*Συνάδελφοι οικοδόμοι & Εργαζόμενοι στα Συναφή Επαγγέλματα,
Σύνεδροι,*

Σας καλωσορίζουμε στο 21^ο Συνέδριο της Ομοσπονδίας μας.

Στο πρόσωπό σας χαιρετίζουμε τους εκατοντάδες χιλιάδες συναδέλφους μας.

Καλωσορίζουμε τους προσκεκλημένους μας.

Συνάδελφοι,

Η περίοδος, που πραγματοποιούμε το Συνεδριό μας, χαρακτηρίζεται από την πιο βάρβαρη και ωμή επίθεση του κεφαλαίου και των κυβερνήσεων που το υπηρετούν ενάντια στην εργατική τάξη.

Η καπιταλιστική ανάπτυξη, η ανταγωνιστικότητα του κεφαλαίου, που μεταφράζεται σε μεγαλύτερα κέρδη, είναι η αιτία της επίθεσης που δέχονται οι εργαζόμενοι.

Τα όργανα του κεφαλαίου, η Ευρωπαϊκή Ένωση (Ε.Ε), οι εθνικές κυβερνήσεις, τα σοσιαλδημοκρατικά & φιλελεύθερα κόμματα, είναι σε μόνιμη εγρήγορση. Τα επιτελεία τους σχεδιάζουν και παίρνουν μέτρα που εξασφαλίζουν την άνοδο των κερδών του κεφαλαίου με παράλληλη ένταση της εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης.

Τη γραμμή αυτή την υπηρετούν στη χώρα μας με συνέπεια τα κόμματα της πλουτοκρατίας, ΝΔ – ΠΑΣΟΚ και τα κόμματα που είναι ευθυγραμμισμένα με την Ε.Ε.

Σ' αυτή τη γραμμή πλεύσης του κεφαλαίου και των κυβερνήσεών του έχουν στοιχηθεί και οι δυνάμεις του κυβερνητικού - εργοδοτικού συνδικαλισμού, στη ΓΣΕΕ, την ΑΔΕΔΥ και άλλες οργανώσεις που έχουν τον ίδιο βηματισμό. Αναμφίβολα, είναι το μακρύ χέρι του κεφαλαίου μέσα στο εργατικό κίνημα. Τις ηγεσίες αυτές τις θρέφει πολυποίκιλα το κεφάλαιο. Είναι η συνδικαλιστική αριστοκρατία επί της ουσίας αντίπαλος της εργατικής τάξης.

Συνάδελφοι,

Η ανατροπή των εργασιακών σχέσεων με τη διευθέτηση του χρόνου εργασίας, η επίθεση στην Κοινωνική Ασφάλιση (Κ.Α) με την επανάκριση των Βαρέων και Ανθυγιεινών Επαγγελμάτων (Β.Α.Ε) -που ανοίγει το δρόμο για την αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης στα 65 – 67 χρόνια, την κατάργηση της κατώτερης σύνταξης, την ανατροπή των επικουρικών ταμείων-, η ιδιωτικοποίηση της Παιδείας, της Υγείας που γίνονται όλο και πιο ακριβά εμπορεύματα για την εργατική οικογένεια σε συνδυασμό με το χαμηλό μεροκάματο, την ανεργία, την καθημερινή ακρίβεια στα είδη λαϊκής κατανάλωσης, συνθέτουν το πλαίσιο υποβάθμισης της ζωής της λαϊκής, εργατικής οικογένειας.

Η επίθεση αυτή θα βαθαινει, θα παίρνει μεγαλύτερες διαστάσεις, όσο θα οξύνονται οι αντιθέσεις του συστήματος, όσο θα οξύνεται ο ανταγωνισμός των καπιταλιστών. Ας μην έχει λοιπόν κανένας αυταπάτες ότι *«μπόρα είναι θα περάσει»*. Είναι σίγουρο ότι θα παίρνει όλο και πιο μόνιμα χαρακτηριστικά με οδυνηρές συνέπειες, όσο η πάλη της εργατικής τάξης δε βαθαινει στις αιτίες της κρίσης, όσο δεν προσανατολίζεται στις αιτίες που γεννούν την επίθεση του κεφαλαίου, όσο δεν καταδικάζει μαζικά τα κόμματα της πλουτοκρατίας και του ευρωμονόδρομου και δεν αλλάζει ο συσχετισμός δύναμης. Όσο, σε τελική ανάλυση, δε συνειδητοποιείται ακόμα περισσότερο ότι η εργατική τάξη για να γλιτώσει από την εκμετάλλευση πρέπει να απαλλαγεί από την βαρβαρότητα της εξουσίας των μονοπωλίων.

Συνάδελφοι,

Πριν τρία χρόνια, στο 20^ο Συνέδριό μας, είχαμε αφιερώσει πολύ χρόνο στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους, στην Γιουγκοσλαβία, το Αφγανιστάν, το Ιράκ. Τότε δίναμε τη μάχη ενάντια στους κάθε λογής απολογητές του συστήματος που κρύβονταν πίσω από χίλια δυο προσχήματα για να δικαιολογήσουν το σύστημα, να βγάλουν λάδι τον ευρωπαϊκό και αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, να κρύψουν τις ουσιαστικές τους επιδιώξεις, ότι είναι υπέρ των κατακτητικών ιμπεριαλιστικών πολέμων, που στόχο έχουν το πετρέλαιο, την απόκτηση νέων αγορών και την εξασφάλιση ενεργειακών δρόμων.

Σήμερα, οι ίδιες οι εξελίξεις, μας δικαιώνουν. Γιατί η τοποθέτησή μας στηρίζεται σε μια ολοκληρωμένη θεωρία, σε μελέτη του καπιταλιστικού συστήματος, που αναλύει και αποδεικνύει τις αιτίες που προκαλούν τους πολέμους, που αποδεικνύει γιατί ο ιμπεριαλισμός δεν μπορεί να ζήσει χωρίς πολέμους.

Αυτή η πολεμική βαρβαρότητα των αμερικάνων και ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών συνεχίζεται. Το Ισραήλ, με τις ευλογίες αμερικάνων και ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών, για 39 μέρες βομβάρδιζε το Λίβανο καταστρέφοντας υποδομές, δολοφονώντας άμαχους και παιδιά. Την ίδια περίοδο κλιμακώνει τις επιθέσεις στην Παλαιστίνη, αφαιρεί το δικαίωμα σ' αυτό το λαό να έχει πατρίδα χωρίς προστάτες, απειλεί την Κούβα, τη Β. Κορέα, τη Βενεζουέλα και κάθε λαό που παλεύει και αγωνίζεται ενάντια στη σκλαβιά του κεφαλαίου.

Συνάδελφοι,

Στο 21^ο Συνέδριό μας αντιμετωπίζουμε τις εξελίξεις χωρίς να εφησυχάζουμε, χωρίς να παραβλέπουμε ότι οξύνεται η ιμπεριαλιστική επίθεση ενάντια στους λαούς και τα κινήματα.

Χαιρετίζουμε την ανάπτυξη των αγώνων της εργατικής τάξης, κάθε σκίρτημα και προσπάθεια αφύπνισης των λαών.

Η Ιρακινή αντίσταση δημιουργεί πονοκέφαλο στους αμερικανοευρωπαίους ιμπεριαλιστές.

Η Παλαιστίνη αντιστέκεται, παρά τις απάνθρωπες συνθήκες ζωής που έχουν δημιουργήσει οι Ισραηλινοί, παρά τις δολοφονίες, την κατεδάφιση υποδομών, χωριών κλπ.

Η αντίσταση στον Λίβανο έδειξε ότι οι λαοί μπορούν να παλέψουν ακόμα και απέναντι σε μια οργανωμένη πολεμική μηχανή, όπως αυτή του Ισραήλ. Έδειξε ότι ο ιμπεριαλισμός δεν είναι ανίκητος.

Οι πολιτικές εξελίξεις στη Βενεζουέλα, τη Βολιβία, γενικότερα στη Λατινική Αμερική, σε συνδυασμό με τις αντιδράσεις των ιμπεριαλιστών, έχουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον.

Επιπλέον, είναι ελπιδοφόρα η προσπάθεια ανάπτυξης του εργατικού κινήματος σε μια σειρά χώρες και κυρίως οι διεργασίες που γίνονται στο εσωτερικό αυτών των κινημάτων. Καταγράφουμε, σαν θετικό και ελπιδοφόρο για την εργατική τάξη διεθνώς, το 9^ο Συνέδριο της Παγκόσμιας Συνδικαλιστικής Ομοσπονδίας (ΠΣΟ), που πραγματοποιήθηκε το Δεκέμβρη του 2005, στην Κούβα. Πιστεύουμε ότι η γραμμή που χάραξε και η πρακτική που ακολουθεί δείχνει τη διαφορά της με τα Ελεύθερα Συνδικάτα, αποδεικνύει ότι βρίσκεται στο πλευρό των εργαζομένων.

Συμπερασματικά, συνάδελφοι, μπορούμε να πούμε ότι **κάθε μέρα γίνεται όλο και πιο ορατό ότι για να είναι αποτελεσματικός ο αγώνας της εργατικής τάξης απαραίτητη προϋπόθεση είναι να αποδυναμώνεται ο ρεφορμισμός, ο οπορτουνισμός, να σχεδιάζεται και να οργανώνεται η πάλη σε ταξική βάση, να ενώνει την εργατική τάξη στη βάση, τάξη ενάντια σε τάξη.** Αυτό που φοβούνται είναι η ταξική ενότητα των εργατών, η αφύπνιση των λαών, η

ανάπτυξη του ταξικού εργατικού κινήματος. Εμείς σ' αυτή την κατεύθυνση ουστρατευόμαστε. Παλεύουμε για να δημιουργήσουμε προϋποθέσεις σύγκρουσης και ανατροπής της δικτατορίας του κεφαλαίου.

Συνάδελφοι,

Σήμερα, που ο παραγόμενος πλούτος, η επιστήμη και η τεχνική θα μπορούσαν να θρέψουν την ανθρωπότητα, σήμερα που θα μπορούσαν οι εργαζόμενοι να δουλεύουν λιγότερες ώρες, να έχουν καλύτερα μεροκάματα, καλύτερες συντάξεις, καλύτερη ιατρική, φαρμακευτική περίθαλψη, καλύτερες συνθήκες διαβίωσης, η ζωή του λαού, της εργατικής οικογένειας στη χώρας μας και τις άλλες καπιταλιστικές χώρες γίνεται όλο και χειρότερη. Δε χρειάζονται ιδιαίτερες γνώσεις για να διαπιστώσει κάποιος ότι στην Ελλάδα:

- Τη 15ετία 1990 – 2005, το Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν (ΑΕΠ) αυξήθηκε κατά 53%, ενώ οι μέσες πραγματικές αποδοχές κατά 26% μόνο.
- Τα επίσημα καθαρά κέρδη των βιομηχανιών, το 2002, ξεπέρασαν τα 2,5 δις ευρώ. Την τελευταία 10ετία πάνω από 3.000 ελληνικές επιχειρήσεις έχουν πραγματοποιήσει επενδύσεις στις Βαλκανικές χώρες 4 δις δολάρια. Στην Αλβανία, 200 και πάνω έλληνες επιχειρηματίες επένδυσαν κεφάλαια 300 εκατομμυρίων δολαρίων συσσωρεύοντας τεράστια κέρδη από την πάμφθηνη εργατική δύναμη.
- Οι πραγματικές κατώτατες αποδοχές είναι κάτω από το επίπεδο του 1984. Αν το 1984 ήταν π.χ. 100, το 1994 ήταν περίπου 80 και το 2007 περίπου 96.
- Σύμφωνα με στοιχεία της Γιούροστατ το ποσοστό της φτώχειας στη χώρα μας αγγίζει το 22%. Βρισκόμαστε στη δεύτερη θέση μετά την Πορτογαλία με 2 εκατομμύρια φτωχούς. Σημειώνουμε, ότι φτωχό

χαρακτηρίζεται το νοικοκυριό που το εισόδημά του είναι κάτω από το 60% του εισοδήματος των νοικοκυριών της χώρας.

Παγκόσμια:

- Σύμφωνα με την έκθεση του Παγκόσμιου Ινστιτούτου για την ανάπτυξη της οικονομικής έρευνας του ΟΗΕ, τον περασμένο μήνα, το πλουσιότερο 2% των ενηλίκων του πλανήτη κατέχει πάνω από το 50% του παγκόσμιου πλούτου, ενώ το φτωχότερο 50% κατέχει μόλις το 1% του παγκόσμιου πλούτου. Το πλουσιότερο 10% των ενηλίκων κατέχει το 85% του παγκόσμιου πλούτου. Ο παγκόσμιος πλούτος (κινητές και ακίνητες αξίες) υπολογίζεται σε 125 τρις δολάρια.
- Την ίδια στιγμή ακόμα και στις πιο αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες υπάρχουν άνθρωποι που πεινούν. Στις ΗΠΑ 12 εκατομμύρια νοικοκυριά, περίπου 35 εκατομμύρια άνθρωποι, υποσιτίζονται. Ενώ 45 εκατομμύρια είναι ανασφάλιστοι γιατί δεν μπορούν να πληρώσουν τα ασφάλιστρα. Στην Βρετανία αυξάνονται συνεχώς οι άστεγοι και σήμερα υπολογίζονται πάνω από μισό εκατομμύριο.
- Σύμφωνα με στοιχεία της Παγκόσμιας Τράπεζας ο αριθμός των ανθρώπων που φυτοζωούν με 2 δολάρια την ημέρα φθάνει στα 3 δισεκατομμύρια, ενώ τα 1,3 δισεκατομμύρια από τα 3 δισεκατομμύρια ζουν με λιγότερο από 1 δολάριο.
- 100 χώρες βρίσκονται σε δυσμενέστερη κατάσταση απ' ότι πριν 15 χρόνια, σύμφωνα με καταγραφή του ΟΗΕ το 1996.
- 800 εκατομμύρια άνθρωποι δεν έχουν καμιά δυνατότητα ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης. Οι φαρμακοβιομηχανίες όμως δεν επιτρέπουν π.χ. σε αφρικανικές χώρες να παρασκευάσουν μαζικά φθηνά υποκατάστατα των φαρμάκων τους που θα έσωζαν εκατομμύρια ζωές.
- Στοιχεία του Διεθνούς Οργανισμού Εργασίας αναφέρουν ότι περίπου 1,1 εκατομμύριο εργάτες σκοτώνονται κάθε χρόνο σε εργατικά ατυχήματα ή

επαγγελματικές ασθένειες. Ετήσιος αριθμός εργατικών ατυχημάτων πάνω από 250 εκατομμύρια (Διεθνής Οργανισμός Εργασίας).

Αυτά τα στοιχεία κι άλλα, που θα μπορούσαμε να καταγράψουμε, καταδεικνύουν με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο ότι ο καπιταλισμός ό,τι είχε να δώσει το έδωσε, δεν μπορεί να δώσει λύση στα προβλήματα του λαού.

Συνάδελφοι,

Εδώ το σταυροδρόμι είναι δύσκολο, **ΚΡΙΣΙΜΟ**. Το εργατικό κίνημα έχει δύο δρόμους. Το δρόμο της ενσωμάτωσης, της συναίνεσης και της ηττοπάθειας, που καλλιεργούν με μαστοριά τα αστικά κόμματα, οι οπορτουνιστές και ο κυβερνητικός εργοδοτικός - συνδικαλισμός για να φρενάρουν τις εξελίξεις ή θα κινηθεί στην κατεύθυνση της απόρριψης αυτής της γραμμής, θα αναπτύσσει τα ταξικά του χαρακτηριστικά, θα δυναμώνει το μέτωπο της εργατικής τάξης, θα παλεύει, θα διεκδικεί, θα κατακτά, θα δημιουργεί προϋποθέσεις ανατροπής της εξουσίας των καπιταλιστών.

Συνάδελφοι,

Εμείς λέμε ότι έξω απ' αυτή τη γραμμή η εργατική τάξη θα συνεχίζει να ζει στην μοιρολατρία, την ανέχεια, θα συνεχίζει να υποφέρει από την καπιταλιστική εκμετάλλευση, τη βαρβαρότητα. Μόνο σ' αυτή τη γραμμή μπορεί να γίνει αποτελεσματικός ο καθημερινός αγώνας της εργατικής τάξης.

Προϋποθέσεις για να περπατήσει στη ζωή αυτή η γραμμή είναι:

| Μέσα στη δράση να κτιζεται η ταξική ενότητα της εργατικής τάξης και παράλληλα να φθείρεται η γραμμή του κυβερνητικού - εργοδοτικού συνδικαλισμού και των οπορτουνιστών που προωθούν την ενότητα στο πρόβλημα αφήνοντας στο απυρόβλητο τη στρατηγική του κεφαλαίου, τις καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις, διευκολύνοντας στην ουσία το σύστημα να μακροημερεύει.

- | Να προβάλλουμε, να διεκδικούμε στόχους πάλης, που θα συσπειρώνουν τους οικοδόμους, πλατύτερα τους εργαζόμενους, θα ενισχύουν την κοινή δράση με τ' άλλα Συνδικάτα που παλεύουν σ' αγωνιστική κατεύθυνση, θα κινητοποιούν περισσότερους εργαζόμενους.
- | Να ενισχύσουμε την καθημερινή επαφή μας με τους συνάδελφους. Να νοιώθουν το Σωματείο, το Συνδικάτο, πραγματικό μετερίζι αγώνα.
- | Να κτυπηθούν αντιλήψεις και πρακτικές που διαχωρίζουν τους εργαζόμενους ανάλογα με τον κλάδο ή την εθνικότητα, να κτυπηθούν ρατσιστικές αντιλήψεις.
- | Να ενισχύσουμε την αλληλεγγύη της εργατικής τάξης.
- | Να βοηθήσουμε τους συναδέλφους να ξεμπλοκαριστούν από τα γρανάζια των κομμάτων της πλουτοκρατίας και του ευρωμονόδρομου, να κατανοήσουν ότι στον βαθμό που δυναμώνουν αυτά τα κόμματα δυναμώνει και η επίθεση ενάντια στην εργατική τάξη.

Στο βαθμό που θα αναπτύσσονται οι αγώνες της εργατικής τάξης με αυτό το προσανατολισμό, θα τραβιούνται περισσότερες δυνάμεις στον αγώνα, αλλά κυρίως θα λειτουργεί θετικά στην κατεύθυνση της ενίσχυσης της συμμαχίας της εργατικής τάξης με τα άλλα σύμμαχα εργαζόμενα φτωχά στρώματα, των αυτοαπασχολούμενων, των ΕΒΕ και των αγροτών.

Συνάδελφοι,

Για να είναι αποτελεσματική η δουλειά μας πρέπει χωρίς καθυστέρηση να λύσουμε ορισμένα βασικά ζητήματα που βάζουν φρένο στη δουλειά μας. Η δράση μας είναι σημαντική και δεν μπορεί να την υποτιμήσει κανείς. Είναι όμως ανάγκη να επισημάνουμε ότι στις σημερινές συνθήκες δεν φθάνει ούτε ποιοτικά, ούτε ποσοτικά. Πρέπει να ξεπεραστεί η προχειρότητα στην προετοιμασία της συνεδρίασης των Δ.Σ. και των Γ.Σ.. Η συνεδρίαση και οι αποφάσεις πρέπει να είναι προϊόν συλλογικής σκέψης και προβληματισμού.

Το αναμάρσημα γενικόλογα μιας κεντρικής κατεύθυνσης, μιας εισήγησης ή μιας εγκυκλίου της Διοίκησης της Ομοσπονδίας, δε βοηθάει στην ανάπτυξη του προβληματισμού, δυσκολεύει το σωματείο στο σχεδιασμό και την οργάνωση της δουλειάς του.

Να απαλλαχτούμε από τη λογική του κακώς εννοούμενου καθήκοντος, να συνεδριάσει το Δ.Σ., ν' ανοίγουμε τα γραφεία του σωματείου, να δίνουμε κάποιες πληροφορίες στους συναδέλφους.

Μ' αυτή τη λειτουργία αδικούμε τον εαυτό μας κι αυτό γιατί έχουμε ικανά και έμπειρα στελέχη. Χωρίς να παραβλέπουμε τις δυσκολίες που υπάρχουν πιστεύουμε ότι μπορούμε ν' αλλάξουμε το ρυθμό μας, μπορούμε να γίνουμε πιο απαιτητικοί από τον εαυτό μας και τους άλλους, να γίνουμε πιο αποτελεσματικοί στη δουλειά μας.

Συναδέλφους,

Δεν κλείνουμε τα μάτια. Ξέρουμε, ότι οι ανατροπές στις σοσιαλιστικές χώρες, ο γενικότερος αρνητικός συσχετισμός σε πολιτικό και συνδικαλιστικό επίπεδο, πρόσθεσαν σοβαρές δυσκολίες στο εργατικό κίνημα που εκφράζονται με την ηττοπάθεια, την αποστράτευση, την υποχώρηση κλπ.

Ξέρουμε, ότι η γενιά των συναδέλφων των μεγάλων αγώνων του λαού μας είναι πλέον συνταξιούχοι ή έχουν φύγει από τη ζωή.

Ξέρουμε, ότι ένα πολύ μεγάλο μέρος των οικοδόμων πρώτης γενιάς, είναι μετανάστες, ένα μεγάλο τμήμα προέρχεται από το ξεκλήρισμα των αγροτών και από άλλα στρώματα που δεν έχουν σύνδεση με την ιστορία του κλάδου και γενικότερα του εργατικού κινήματος, με περιορισμένες πολιτικές και συνδικαλιστικές εμπειρίες. Αυτή μας η διαπίστωση, η εκτίμηση, δεν μπορεί να αποτελεί άλλοθι, δεν μπορεί να δικαιολογεί κακή λειτουργία των σωματείων μας. Αντίθετα είναι ανάγκη να πάρουμε όλα εκείνα τα μέτρα,

που θα εξασφαλίζουν συνέπεια και συνέχεια στη δουλειά μας, που θα κάνουν πιο αποτελεσματική τη δράση μας. Σ' αυτή την κατεύθυνση:

- Να συγκρουστούμε με τις δικές μας αδυναμίες.
- Τα Δ.Σ. να συνεδριάζουν τακτικά, να προετοιμάζουν και να σχεδιάζουν τη δουλειά τους.
- Να ενταθεί η διεκδίκηση από τους κατασκευαστές.
- Το Δ.Σ. να έχει σαφή εικόνα του χώρου του (καταγραφή έργων, συμβατική οικοδομή κλπ.).
- Να αποκτήσουμε στενότερη επαφή με τους συναδέλφους με τακτική και ουσιαστική παρέμβαση στο χώρο δουλειάς, για την εφαρμογή της σύμβασης, των μέτρων υγιεινής και ασφάλειας, του ωραρίου, της ασφάλισης.
- Το σωματείο μαζί με τα κεντρικά γενικά ζητήματα που παλεύει πρέπει στη δράση του να εντάξει και τα προβλήματα των γυναικών και των οικογενειών των οικοδόμων, όπως ανεργία, σύνταξη, εργασιακές συνθήκες, ατυχήματα, υγεία, παιδεία, λαϊκή στέγη, πολιτισμός, αθλητισμός, δωρεάν παιδικούς σταθμούς, ναρκωτικά, υμπεριαλιστικές επεμβάσεις, πόλεμος, γενικά κάθε πρόβλημα που συνδέεται με τη ζωή της εργατικής οικογένειας.

Αυτόν τον τρόπο δουλειάς πρέπει να κατακτήσουμε. Να παίρνουν πρωτοβουλίες τα σωματεία μας για να δημιουργήσουμε υποδομές. Να συγκροτήσουν επιτροπές νέων, να αναπτύξουν πολιτιστική δραστηριότητα, να ζωντανέψουν, να βρίσκει περιεχόμενο ο κάθε συνάδελφος που θέλει να έρθει στο σωματείο.

Τέλος, στην πλάτη μας παίρνουμε ένα μεγάλο και σοβαρό καθήκον. Να βοηθήσουμε να εκπαιδευτεί η νέα φουρνιά στελεχών που θα αντικαταστήσει όλους εμάς.

Πρακτικά, σημαίνει στελέχη με προσανατολισμό και εμπιστοσύνη στη ταξική πάλη.

Στελέχη, που θα αποκτήσουν κύρος και επιρροή στον κλάδο και γενικότερα μέσα στους εργατικούς αγώνες.

Στελέχη, που θα παλεύουν με ανιδιοτέλεια, με σταθερότητα, χωρίς συμβιβασμούς και ταλαντεύσεις.

Στελέχη, που θα μπαίνουν μπροστά θα οργανώνουν την πάλη του κλάδου, με σταθερότητα ενάντια στα μονοπώλια και τον ιμπεριαλισμό, θα παλεύουν για τα καθημερινά προβλήματα των οικοδόμων, θα ανεβάζουν το βαθμό οργάνωσης και συνειδητότητας, θα συμβάλλουν να κτιζεται τούβλο το τούβλο το μέτωπο της εργατικής τάξης, για να δημιουργηθούν προϋποθέσεις βαθιών αλλαγών.

Συνάδελφοι,

Για να υπηρετήσουμε με συνέπεια τους στόχους μας σημαίνει ότι τα αιτήματά μας θα πρέπει να τα παλέψουμε, να δουλέψουμε την επιχειρηματολογία μας, να είμαστε πειστικοί. Δε φθάνει να αποδείξουμε ότι έχουμε δίκιο, απαραίτητο είναι να το διεκδικήσουμε οργανωμένα, μαζικά.

Σ' αυτή τη βάση θα αναπτύξουμε το προβληματισμό μας πάνω σε ορισμένα κεντρικά ζητήματα που απασχολούν τον κλάδο, συνολικά την εργατική τάξη.

Συχνά βρισκόμαστε μπροστά στο εξής ερώτημα: - ***Είστε ενάντια στην ανάπτυξη; -Είστε ενάντια στην εξέλιξη; -Είστε ενάντια στις υποδομές που γίνονται; Δρόμοι, λιμάνια, γήπεδα, αεροδρόμια, γέφυρες κ.ά;***

Συνάδελφοι,

Κριτήριο δεν μπορεί να είναι μόνο αν θα μας εξασφαλίσουν αυτά τα έργα δουλειά. Κριτήριο είναι ποιος κατασκευάζει, για ποιόν κατασκευάζει, ποιες ανάγκες εξυπηρετούν αυτές οι υποδομές.

Τη δεκαετία 1995 – 2004 είχαμε σημαντική ανάπτυξη στο χώρο των Κατασκευών. Η συμμετοχή στον ΑΕΠ από 6,4% το 1995 εκτινάχθηκε στο 9% το 2004. Η εξέλιξη αυτή οφείλεται κυρίως στα Ολυμπιακά έργα, στα μεγάλα έργα του Γ' Κοινοτικού Πλαισίου Στήριξης (ΚΠΣ).

Την περίοδο αυτή είχαμε ανακατατάξεις στο χώρο των Κατασκευών. Συγκεντροποίηση του κεφαλαίου σε όλο και λιγότερες εταιρείες, κατασκευαστικούς ομίλους με συγχωνεύσεις, χρεοκοπίες, δημιουργία ανώτερης και μετά ανώτατης τάξης εταιριών. Την ανάπτυξη αυτή την πλήρωσαν οι εργαζόμενοι στον κλάδο:

- | Με το τελείωμα των Ολυμπιακών έργων έχουμε σημαντική μείωση των εργαζομένων στις κατασκευές.
- | Την περίοδο των έργων αυξάνεται αλματωδώς η εντατικοποίηση της δουλειάς, αυξάνεται ο βαθμός εκμετάλλευσης.
- | Κυβέρνηση, εργοδοσία, εκμεταλλεζόμενοι τους Ολυμπιακούς αγώνες επιτάχυναν τις ανατροπές στις εργασιακές σχέσεις.
- | Η εντατικοποίηση της δουλειάς υποβάθμισε ακόμα περισσότερο τα μέτρα υγιεινής και ασφάλειας, με αποτέλεσμα να πολλαπλασιαστούν τα θανατηφόρα κι άλλα ατυχήματα στο χώρο των κατασκευών.
- | Κτυπήθηκαν οι συλλογικές συμβάσεις εργασίας, επεκτάθηκε και εντάθηκε η εισφοροδιαφυγή, με αποτέλεσμα χιλιάδες συνάδελφοί μας να δουλεύουν με μεροκάματα πείνας και ανασφάλιστοι.

Να ποια είναι τα ασφαλή συμπεράσματα:

- Τα Ολυμπιακά έργα τα πλήρωσε ο ελληνικός λαός και θησαύρισαν την περίοδο των αγώνων μια φούχτα καπιταλιστές.
- Μετά τους αγώνες νοικιάζονται ή πωλούνται στο μεγάλο κεφάλαιο.
- Τα έργα υποδομής, Εγνατία, Ρίο – Αντίρριο, Αττική Οδός και άλλα υπηρετούν ανάγκες του κεφαλαίου για ταχύτερη και ασφαλέστερη μεταφορά εμπορευμάτων. Την ίδια στιγμή τα έργα αυτά γίνονται απλησίαστα για το λαό γιατί πρέπει να πληρώσει διόδια ή εισιτήρια.

Να λοιπόν, γιατί η δραστηριότητά μας δεν μπορεί να προσανατολίζεται μονόπλευρα, *«να γίνονται έργα για να έχουμε δουλειά»*.

Η πάλη μας, ο αγώνας μας, για καλύτερο μεροκάματο, καλύτερες συνθήκες δουλειάς, θα γίνεται πιο αποτελεσματικός όταν στο κέντρο της προσοχής φέρνει το ερώτημα: *Τι έργα γίνονται; Τι συμφέροντα υπηρετούν; Ποιος πληρώνει;* Όταν γίνεται συνείδηση ότι για να γίνουν έργα, που να υπηρετούν λαϊκές ανάγκες και όχι την κερδοφορία του κεφαλαίου, είναι αναγκαία μια φιλολαϊκή ανάπτυξη, σχεδιασμένη στη βάση των λαϊκών αναγκών.

Τα όσα είδαν το μάτια μας το φθινόπωρο είναι αδιάψευστοι μάρτυρες για τα όσα λέμε.

Για παράδειγμα, η Εγνατία Οδός είναι αναμφίβολα ένα τεράστιο έργο, η Θεσσαλονίκη όμως πνίγηκε, κόπηκαν δρόμοι, γκρεμίστηκαν γέφυρες, χάθηκαν ζωές, περιουσίες. Στην Αθήνα, έγιναν τεράστια έργα για να υπηρετήσουν τις ανάγκες των Ολυμπιακών Αγώνων -Αττική οδός, Λεωφόρος Μαραθώνος κλπ.- την ίδια στιγμή όμως μ' ένα πρωτοβρόχι ο Μαραθώνας πνίγεται, εκατοντάδες σπίτια και μαγαζιά στην Αθήνα γεμίζουν νερά. Το ίδιο συνέβη στην Κρήτη, την Καλαμάτα, τη Λάρισα και αλλού. Να γιατί αποκτά ιδιαίτερη σημασία η πρότασή μας για αντιπλημμυρικά έργα που θα διασφαλίζουν τη ζωή και την περιουσία του λαού από τέτοια περιστατικά.

Σε ανάλογη κατεύθυνση πρέπει να δούμε και την πρότασή μας για την αντισεισμική θωράκιση της χώρας. Ο σεισμός του 1999 δεν είναι μακριά, όπου δεκάδες εργάτες χάθηκαν στα ερείπια των εργοστασίων – παγίδες, δεκάδες συνάνθρωποι μας χάθηκαν στις χάρτινες πολυκατοικίες.

Εύκολα μπορεί καθένας να φανταστεί τι μπορεί να συμβεί σ' ένα διαφορετικού μεγέθους ή βάθους σεισμό, σε μια σειсмоγενή χώρα όπως η Ελλάδα, στους χώρους δουλειάς, τα σχολικά κτίρια, τους χώρους κατοικίας.

Με την έννοια αυτή, συνάδελφοι, τα αιτήματά μας πρέπει να είναι στην κατεύθυνση ανάπτυξης της ταξικής πάλης, της ενότητας της εργατικής τάξης, τη διευκόλυνση των κοινωνικών συμμαχιών.

Συγκεκριμένα διεκδικούμε:

- Διασφάλιση ότι τα δημόσια έργα και οι λαϊκές κατοικίες θα αποτελέσουν κοινωνικά αγαθά και όχι εμπόρευμα.
- Την ασφάλεια των εργαζομένων στα κατασκευαστικά έργα, των κατοικιών και των χρηστών.
- Την αναβάθμιση της ποιότητας και της ταχύτερης κατασκευής των έργων σε συνδυασμό με τη δραστική μείωση της οικονομικής επιβάρυνσης του λαού.
- Τον προγραμματισμό και την ιεράρχηση κατασκευής των έργων σύμφωνα με τις επείγουσες ανάγκες των λαϊκών οικογενειών, π.χ. αντιπλημμυρική προστασία, αντισεισμική θωράκιση και την προστασία του περιβάλλοντος.
- Την πλήρη, σταθερή εργασία, με ίσα δικαιώματα για τους μετανάστες, κατοχυρωμένο 7ωρο – 5ήμερο – 35ωρο, αποκλειστικά δημόσια, δωρεάν Υγεία και Παιδεία, σύνταξη στα 55 χρόνια και κατώτερο μεροκάματο ανειδίκευτου εργάτη 65 ευρώ.

- Τη σχεδιασμένη ανάπτυξη σχετικών κλάδων της μεταποιητικής βιομηχανίας, π.χ. τσιμεντοβιομηχανία, παραγωγή δομικών υλικών, μέσα από αποκλειστικά κρατικό φορέα.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΗ

Συνάδελφοι,

Τα τελευταία είκοσι χρόνια η Κοινωνική Ασφάλιση (Κ.Α) βρίσκεται μόνιμα στο στόχαστρο του κεφαλαίου και όλων των κυβερνήσεων που πέρασαν απ' αυτόν τον τόπο.

Όσα η εργατική τάξη κέρδισε, με αγώνες και αίμα, ξηλώνονται σχεδιασμένα για να εξυπηρετηθούν τα συμφέροντα του κεφαλαίου: *όριο ηλικίας, ΒΑΕ, ημέρες ασφάλισης για θεμελίωση συνταξιοδοτικού δικαιώματος, αναπηρικές συντάξεις, ιατροφαρμακευτική και νοσοκομειακή περίθαλψη, όλα τα ασφαλιστικά δικαιώματα καταστρατηγήθηκαν και η δικαιολογία ήταν πάντα η ανάγκη να διασωθεί η Κ.Α.*

Σήμερα, παρακολουθώντας τόσο τις αποφάσεις της ΕΕ όσο και τις τοποθετήσεις διαφόρων στελεχών του κεφαλαίου, εκπροσώπων της κυβέρνησης της ΝΔ και διαφόρων στελεχών του ΠΑΣΟΚ, αβίαστα βγαίνει το συμπέρασμα ότι κινούνται στη τροχιά κατεδάφισης και των τελευταίων ασφαλιστικών δικαιωμάτων των εργαζομένων.

Οι αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις έχουν αφετηρία τις ανάγκες του κεφαλαίου και εφαρμόζονται ανεξάρτητα αν κυβερνούν φιλελεύθερες ή σοσιαλδημοκρατικές ή κεντροαριστερές δυνάμεις. Στο δια ταύτα συμπορεύονται και συναποφασίζουν.

Έτσι, στη χώρα μας συμφωνούν όλα τα κόμματα του ευρωμονόδρομου, η ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ, αλλά και ο ΣΥΝ, ανεξάρτητα από λεκτικές διαφορές, που δεν

αλλάζουν την ουσία του ζητήματος, ότι κριτήριο είναι η ανταγωνιστικότητα, η κερδοφορία των επιχειρήσεων.

Το ΠΑΣΟΚ διατήρησε άθικτο τον κύριο κορμό του ασφαλιστικού οικοδομήματος που παρέλαβε από τη Ν.Δ. Οι όποιες επιμέρους παρεμβάσεις δεν αλλάζουν την κεντρική κατεύθυνση της Κ.Α. Διατήρησε τις χαμηλές συντάξεις, κύρια και επικουρική, τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης στα 60 – 65.

Οι παρεμβάσεις της ΝΔ, με τους νόμους 1902 και 2084, την περίοδο 1990 – 1993, χειροτέρεψαν ακόμα περισσότερο τους όρους παροχών στους ασφαλισμένους.

Το ΠΑΣΟΚ αρνήθηκε πεισματικά να θίξει το νομικό καθεστώς που εφάρμοσε η ΝΔ το 1990 – 1993 και έφερε νέους αντιασφαλιστικούς νόμους, που κινούνταν στην ίδια ρότα, με αποκορύφωμα τον αντιασφαλιστικό νόμο Ρέππα που ανατρέπει τα ασφαλιστικά δεδομένα. Η χρηματοδότηση από το Κράτος με το 1% του ΑΕΠ οδηγεί την Κ.Α στη χρεοκοπία. Βάζει τη βάση κατάργησης των επικουρικών ταμείων και την αντικατάστασή τους με επαγγελματικά ταμεία που θα λειτουργούν με ιδιωτικά κριτήρια. Νομοθετεί την επιτροπή επανάκρισης των Β.Α.Ε, δηλαδή βάζει τη βάση κατάργησής τους.

Σήμερα, η ΝΔ πατώντας στον αντιασφαλιστικό νόμο Ρέππα, βάζει σε εφαρμογή την επανάκριση των ΒΑΕ. Στόχος, η κατάργηση των κατώτερων συντάξεων, τα επικουρικά ταμεία, η αύξηση του ορίου ηλικίας, η υποβάθμιση και παραπέρα εμπορευματοποίηση της ιατρικής, νοσοκομειακής, φαρμακευτικής περίθαλψης, της Υγείας.

Η κυβέρνηση, στην προσπάθειά της να μειώσει τις λαϊκές αντιδράσεις, έχει αρχίσει να λαδώνει το εργαλείο του διαλόγου της απάτης που παρέλαβε από τους προηγούμενους.

Οι συμβιβασμένες πλειοψηφίες του εργατικού κινήματος είναι έτοιμες να πάρουν μέρος σ' αυτό το διάλογο της ντροπής και της απάτης.

Συνάδελφοι,

Τα επιχειρήματα που επικαλούνται είναι τουλάχιστον παιδαριώδη και δεν έχουν καμιά σχέση με την πραγματικότητα. **Για να μας πείσουν για τις ανατροπές μας λένε:**

- Η σχέση συνταξιούχου εργαζόμενου έχει ανατραπεί προς το χειρότερο.
- Τα ελλείμματα και τα οικονομικά ανοίγματα του ΙΚΑ είναι τεράστια.
- Υπάρχουν ανισότητες στο σύστημα που πρέπει να εξαλειφθούν.
- Η βιωσιμότητα των Ταμείων συμβαδίζει με την επιβάρυνση των δημόσιων οικονομικών.

Συνάδελφοι,

Ορισμένα παραδείγματα καταδεικνύουν με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο ποιος φταίει για το χάλι του ΙΚΑ:

- Το ΙΚΑ για δεκάδες χρόνια δανείζονταν από τις Τράπεζες για τις ταμειακές του ανάγκες, ενώ τα δικά του χρήματα ήταν άτοκα στις Τράπεζες και με ευθύνη των κυβερνήσεων καταληστεύτηκαν τα αποθεματικά του.
- Η ετήσια απώλεια εσόδων από εισφοροδιαφυγή υπολογίζεται σε 1,8 δις ευρώ.
- Το Δημόσιο οφείλει στο ΙΚΑ από βεβαιωμένες οφειλές χωρίς προσαυξήσεις 4,1 δις ευρώ.
- Οι ιδιώτες επιχειρηματίες οφείλουν 3,6 δις ευρώ.

- Πάνω από 20 δις ευρώ είναι απώλειες από τη ληστεία των αποθεματικών τα τελευταία χρόνια.
- Επανειλημμένα με νόμους ελαχιστοποίησαν τα πρόστιμα για την εισφοροδιαφυγή με αποτέλεσμα να ξεσαλώσουν οι εργοδότες και να εισφοροδιαφεύγουν μόνιμα.
- Σήμερα, δεν γίνεται πλέον κανένας έλεγχος, ούτε στο γιαπί, ούτε στις επιχειρήσεις και όχι τυχαία, με αποτέλεσμα εκατοντάδες επιχειρήσεις να μην έχουν καταγραφεί και παράλληλα χιλιάδες εργάτες να είναι ανασφάλιστοι. Για τους Οικοδόμους, τα στοιχεία λένε ότι, το 65% του κλάδου ασφαλιζεται μέσον όρο με 38 ένσημα το χρόνο!
- Με νόμους απαλλάσσουν τους εργοδότες από την υποχρέωση να πληρώνουν εισφορές, με το λεγόμενο μίνι ασφαλιστικό χαρίζονται προκλητικά τεράστια ποσά στους μεγαλοοφειλότες.
- Η ανεργία, η μερική απασχόληση, με τα 3ωρα - 4ωρα, οι ελαστικές μορφές απασχόλησης, τα Τοπικά Σύμφωνα Απασχόλησης, είναι βασικοί παράγοντες που διαμορφώνουν τη σχέση εργαζόμενου - συνταξιούχου, άρα και τις οικονομικές δυσχέρειες του Οργανισμού.
- Το ΙΚΑ τζογάρισε δισεκατομμύρια στο Χρηματιστήριο, που έκαναν φτερά. Με νόμο δίνεται η δυνατότητα στην εκάστοτε Διοίκηση του ΙΚΑ να τζογάρει πάνω από το 20% των αποθεματικών.
- Στα τέσσερα χρόνια από τη ψήφιση του Ν.3029, που προβλέπει τη χρηματοδότηση του ΙΚΑ με 1% επί του ΑΕΠ, το έλλειμμα στο ΙΚΑ είναι 500 εκατομμύρια ευρώ.
- Η συγχώνευση της Ιονικής και Λαϊκής Τράπεζας στο ΙΚΑ του φόρτωσε 600 εκατομμύρια ευρώ ελλείμματα.

Να λοιπόν, ποιοι χαντάκωσαν το ΙΚΑ και τα άλλα ασφαλιστικά Ταμεία. Γι' αυτό *σε όσους μας βάζουν το αφελές ερώτημα: «Τώρα τι να κάνουμε; Αν πληρώσει το Κράτος πάλι εμείς θα πληρώσουμε», τους ΑΠΑΝΤΑΜΕ: «Να*

πληρώσουν αυτοί που έφεραν τα Ταμεία σ' αυτή την κατάσταση. Να τα πάρουν από το μεγάλο κεφάλαιο, τις κατασκευαστικές εταιρείες και όσους άλλους ευθύνονται. Το σίγουρο είναι ότι οι μόνοι που δεν φταίνε είναι οι εργαζόμενοι. Οι ασφαλισμένοι δεν πλήρωσαν εισφορές για να πάρουν σύνταξη ύστερα από αναλογιστική μελέτη».

Μας λένε ότι: *«Υπάρχουν ανισότητες στο σύστημα, οι οποίες πρέπει να εξαλειφθούν»*. Δηλαδή, επιδιώκουν να μας βάλουν να τσακωθούμε μεταξύ μας, να οξυνθεί η αντιπαράθεση ώστε να μειωθούν οι αντιδράσεις του κινήματος για να κάνουν τη δουλειά τους. Όμως, γιατί η ισοτιμία δεν πρέπει να συγκλίνει προς τα πάνω και πρέπει να πάνε οι παροχές προς τα κάτω; Δηλαδή, ασφαλισμένοι στα Β.Α.Ε σύνταξη στα 50 οι γυναίκες 55 οι άνδρες και με τις κοινές διατάξεις 55 και 60 αντίστοιχα.

Δεν μπορούμε επίσης να συμβιβαστούμε, να δεχτούμε το επιχείρημα ότι η αύξηση του μέσου όρου ζωής αποτελεί ζημία για την Κ.Α. Οι εργάτες δουλεύουν ακριβώς για να απολαμβάνουν καλύτερη ζωή και περίθαλψη, να έχουν ελεύθερο χρόνο, να ζουν περισσότερο και με καλύτερη ποιότητα ζωής.

Πέραν των όσων προαναφέραμε, ένα είναι σίγουρο, ότι η ανισότητα που υπάρχει στην καπιταλιστική κοινωνία που ζούμε είναι ότι τον πλούτο τον παράγουν οι εργαζόμενοι και τον καρπώνεται το κεφάλαιο. Αυτή είναι η βασική αντίθεση και είναι ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργατική τάξη και αυτή πρέπει να λυθεί για το δικό μας συμφέρον.

Όσο για τη περίφημη χρηματοδότηση από το Κράτος, η μελέτη των επίσημων στοιχείων δείχνει ότι όλη αυτή τη 15ετία - με κάποιες αυξομειώσεις - βγαίνει μειούμενη. Από το 27,83% ως συμμετοχή στα συνολικά έσοδα του ΙΚΑ, φτάνει σήμερα στο 15,80%, ενώ ως ποσοστό του ΑΕΠ από το 1,47% στο 0,90% περίπου του ΑΕΠ.

Συνάδελφοι,

Δεν πρέπει να τρέφουμε αυταπάτες για το που οδηγούν τα πράγματα. Η ανατροπή των ασφαλιστικών δικαιωμάτων όλων των εργαζόμενων εξυπηρετεί την κεντρική γραμμή των αναδιαρθρώσεων του κεφαλαίου. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι :

- Στην εαρινή Σύνοδο Κορυφής της ΕΕ, στο επίκεντρο των αποφάσεων των 25 ηγετών της ΕΕ, ήταν η επιτάχυνση των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων στην Κ.Α., τις εργασιακές σχέσεις και τη Παιδεία. Οι 25 υιοθέτησαν την εισήγηση της Κομισιόν, που φέρει τον τίτλο: «**ΩΡΑ ΝΑ ΑΝΕΒΑΣΟΥΜΕ ΤΑΧΥΤΗΤΑ**», όπου με σαφήνεια προσδιορίζει το επόμενο βήμα στις μεταρρυθμίσεις.
- Στοχεύουν στην σταδιακή απαλλαγή των εργοδοτών από την υποχρέωση να πληρώνουν εισφορές για τους εργαζόμενους.
- Σ' αυτή την κατεύθυνση θα απαλλάσσεται και το Κράτος από την όποια χρηματοδότηση της Κ.Α.
- Με την αύξηση του ορίου ηλικίας και της σύνταξης - επαιτείας θα οδηγήσουν χιλιάδες εργαζόμενους να συνεχίσουν να δουλεύουν με δυσμενέστερους όρους, διογκώνοντας παράλληλα την ανεργία, διαμορφώνοντας συνθήκες πιο άγριας εκμετάλλευσης των εργαζομένων.
- Με την υποβάθμιση της Κ.Α σε υπηρεσίες, συντάξεις κ.ά. στοχεύουν να οδηγήσουν χιλιάδες εργαζόμενους στις ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρείες, που είναι χρυσοφόρες για το κεφάλαιο.

Αυτοί είναι οι βασικοί λόγοι που οδήγησαν και οδηγούν τις προηγούμενες και τη σημερινή κυβέρνηση, το κεφάλαιο, σε αντιασφαλιστικά, αντεργατικά μέτρα.

Συνάδελφοι,

Είναι «ηλίου φαεινότερο» ότι μας ετοιμάζουν μεσαιωνικές μορφές ζωής. Η υπόθεση της Κ.Α αφορά το σύνολο των εργαζόμενων, ανεξάρτητα αν είναι νέος, αν είναι κοντά στο όριο συνταξιοδότησης. Αφορά τους συνταξιούχους, αφορά καθένα που είναι στην παραγωγή.

Δεν ισχύει, αυτό που συχνά ακούγεται, «*εμένα δεν θα με πιάσει γιατί είμαι στο όριο*» ή το ερώτημα, «*εμένα θα με πιάσει*». Το πρόβλημα δεν είναι κλαδικό, δεν είναι προσωπικό, δεν είναι προσωρινό, δεν απευθύνεται σε μια ομάδα εργαζομένων. Δεν είναι επιμέρους πρόβλημα. Είναι βασικός πυλώνας των αναδιαρθρώσεων. Βασικό εργαλείο κερδοφορίας του κεφαλαίου, βαθαίνει την εκμετάλλευση της εργατικής τάξης. Συμβαδίζει με τις ελαστικές μορφές απασχόλησης, την ανατροπή των εργασιακών σχέσεων. Άρα έχουμε να κάνουμε μ' ένα ζήτημα που θίγει συνολικά την εργατική τάξη, ένα ζήτημα καθαρά ταξικό και σαν τέτοιο πρέπει να τα αντιμετωπίσουμε.

Συνάδελφοι,

Για να είναι αποτελεσματικός ο αγώνας μας πρέπει να είναι στην κατεύθυνση υπεράσπισης και βελτίωσης της Κ.Α και παράλληλα να αναδεικνύει και ν' ανοίγει δρόμο για ευρύτερες συσπειρώσεις για την Κ.Α στη βάση των σύγχρονων αναγκών των εργαζομένων, την επιστροφή του πλούτου σ' αυτούς που τον δημιουργούν. Στη βάση αυτή είναι και το διεκδικητικό μας πλαίσιο για την Κ.Α.

Συγκεκριμένα διεκδικούμε:

- Δημόσια, καθολική, υποχρεωτική κοινωνική ασφάλιση με παροχές και υπηρεσίες υψηλού επιπέδου για όλο το λαό. Κατάργηση της επιχειρηματικής δραστηριότητας στην κοινωνική ασφάλιση.
- Δημόσιο, δωρεάν σύστημα υγείας για όλο το λαό, χωρίς διακρίσεις και ανισότητες.

- Πλήρης ασφαλιστική - ιατροφαρμακευτική κάλυψη όλων των ανέργων και των οικογενειών τους, των μεταναστών, των εργαζομένων με μερική απασχόληση. Υπολογισμό ολόκληρου του χρόνου ανεργίας ως συντάξιμου χρόνου.
- Μείωση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης. Τα όρια ηλικίας να μην ξεπερνούν τα 60 χρόνια για τους άνδρες και τα 55 για τις γυναίκες (55 και 50 αντίστοιχα για τα βαρέα - ανθυγιεινά επαγγέλματα).
- Κατοχύρωση του κατώτερου ορίου συντάξεων με 4.050 ημέρες εργασίας. Σύνταξη στο 80% του μισθού, κλιμάκωση της σύνταξης μετά τα 4.050 σε ποσοστό 3% ανά 300 έτη.
- Βάση υπολογισμού της σύνταξης τουλάχιστον ο μέσος όρος όλων των αποδοχών της τελευταίας 3ετίας.
- Καμιά πρόσθετη επιβάρυνση των εργαζομένων. Να μειωθεί το ποσοστό συμμετοχής στην κατεύθυνση της απαλλαγής των εργαζομένων από τις ασφαλιστικές εισφορές. Να πληρώσει το κράτος, η εργοδοσία και το μεγάλο κεφάλαιο που καταληστεύουν χρόνια τα ταμεία.
- Πάταξη της εισφοροδιαφυγής, επιστροφή των κλεμμένων, των τεράστιων ποσών που οφείλουν στα ασφαλιστικά ταμεία το κράτος και η εργοδοσία.
- Επέκταση του θεσμού των βαρέων - ανθυγιεινών επαγγελμάτων.
- Εφαρμογή αυστηρού πλαισίου για την υγιεινή και ασφάλεια στους τόπους δουλειάς.
- Να αναγνωρισθούν τα «υπέρ αγνώστων» έτη.
- Να επανέλθουν οι συντελεστές για τις οικοδομικές εργασίες στο 1 –1,50.
- Να καταργηθεί το άρθρο 26 του Ν.2520, που συρρικνώνει την ασφάλιση στο 50% του συντελεστή στις αγροτικές περιοχές και στις αγροτουριστικές εγκαταστάσεις.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

Συνάδελφοι,

Η εργατική τάξη μαζί και ο κλάδος μας συνεχίζουμε να πληρώνουμε βαρύ φόρο αίματος στο βωμό του κέρδους των εργολάβων, των κατασκευαστικών εταιριών, γενικά των κεφαλαιοκρατών.

Τα στοιχεία είναι αμείλικτα. Τα τελευταία 10 χρόνια η εργατική τάξη θρήνησε 1.328 θύματα. Οι οικοδόμοι ήταν 555.

Από το προηγούμενο Συνέδριο μέχρι σήμερα έχουμε: Το 2004, 33, το 2005, 28 και το 2006, 53 οικοδόμους νεκρούς.

Τα εργοδοτικά εγκλήματα έχουν πολιτική σφραγίδα, έχουν την σφραγίδα της εκάστοτε κυβέρνησης, που ενισχύει την κερδοφορία των εργοδοτών, χρησιμοποιώντας τους εργάτες σαν καύσιμη ύλη για να αυγατίζουν τα κέρδη τους.

Κυβέρνηση και εργοδότες προσπαθούν να δώσουν μεταφυσικές εξηγήσεις. Έτσι, άλλοτε φταίει η «κακιά ώρα», άλλοτε ο αέρας και άλλοτε η απροσεξία του εργαζόμενου. Ούτε λίγο, ούτε πολύ, θέλουν να μας πείσουν ότι δεν μπορεί να υπάρξει πρόληψη αφού παρεμβαίνουν αστάθμητοι παράγοντες.

Για μας είναι καθαρό ότι το ζήτημα ούτε «κακιάς ώρας» είναι, ούτε απροσεξίας του εργαζόμενου. Είναι αποτέλεσμα μιας βαθιά ταξικής πολιτικής που ασκούν όλες οι κυβερνήσεις που πέρασαν απ' αυτό το τόπο. Είναι η πολιτική, η ανάπτυξη που υποτάσσει τα πάντα στην κερδοφορία του κεφαλαίου.

Σ' αυτή την κατεύθυνση, τόσο η προηγούμενη κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, όσο και η σημερινή της ΝΔ, συμφώνησαν και υλοποίησαν με ακρίβεια τις επιταγές της ΕΕ, του κεφαλαίου και θεσμοθέτησαν τα πιο ακραία αντιλαϊκά,

αντεργατικά μέτρα σε συνεργασία με τον εργοδοτικό – κυβερνητικό συνδικαλισμό, την πλειοψηφία της ΓΣΕΕ.

Η κατάργηση του σταθερού χρόνου εργασίας, η αλόγιστη υπερωριακή απασχόληση αυξάνει το χρόνο εργασίας σε 10ωρα, 12ωρα, 15ωρα, ανάλογα με τις ανάγκες των εργοδοτών. Η παραβίαση του σταθερού χρόνου εργασίας σε συνδυασμό με την εντατικοποίηση της δουλειάς, επιταχύνουν τη φθορά της εργατικής δύναμης, δημιουργούν περισσότερες προϋποθέσεις εργατικού ατυχήματος.

Η αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης για τους οικοδόμους σημαίνει κι άλλα χρόνια στο μαδέρνι, σημαίνει κι άλλα χρόνια στυγνής εκμετάλλευσης, σημαίνει ότι σ' αυτή την ηλικία ο κίνδυνος να μην καταφέρουμε να πάρουμε σύνταξη είναι παραπάνω από ορατός. Αν σ' αυτή προσθέσουμε την ανεργία, την αβεβαιότητα, τη δυσκολία να τα βγάλουμε πέρα, τα προβλήματα που προσθέτει στη ζωή μας καθημερινά η αντιλαϊκή πολιτική, την εντατικοποίηση της δουλειάς, όλα μαζί συνθέτουν βασικούς παράγοντες ατυχήματος.

Οι κυβερνήσεις, σημερινή και προηγούμενες, υποβάθμισαν, απαξίωσαν έστω κι αυτούς τους λίγους μηχανισμούς ελέγχου. Ελάχιστο και ανειδίκευτο προσωπικό, χωρίς αυτοκίνητα μεταφοράς, χωρίς απαραίτητα όργανα ελέγχου. Τα όποια πρόστιμα ή το σταμάτημα των εργασιών, στις περισσότερες περιπτώσεις επιβάλλονται κάτω από την πίεση των σωματείων. Άλλωστε τα πρόστιμα είναι τόσο εξευτελιστικά που για τους εργοδότες είναι εντελώς ασήμαντα.

Δεν πρέπει να υπάρχουν αυταπάτες, τα ζητήματα Υγιεινής και Ασφάλειας δεν μπορούν να αντιμετωπιστούν με τεχνοκρατικές λύσεις, να λυθούν γύρω από τα τραπέζια του λεγόμενου «κοινωνικού διαλόγου». **Ουσιαστικές λύσεις**

μπορούν να υπάρξουν μόνο αν και τα ζητήματα αυτά αποτελέσουν, πεδίο αντιπαράθεσης, πάλης και διεκδίκησης του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, μέλημα των ίδιων των εργαζόμενων στους χώρους δουλειάς, κόντρα στο φόβο της απόλυσης και της ανεργίας. Μόνο εμείς, οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, μπορούμε να επιβάλλουμε την καθημερινή και μακρόχρονη προστασία της υγείας και της ασφάλειάς μας.

Σημειώνουμε, κάποιες πλευρές που πρέπει να μπουν άμεσα στο στόχαστρο της ενεργητικής παρέμβασης και δράσης του οικοδομικού και γενικότερα του εργατικού κινήματος:

1. Ριζική ενίσχυση του ανθρώπινου δυναμικού και της υλικοτεχνικής υποδομής του ΣΕΠΕ. Προσανατολισμός στον έλεγχο της αποκλειστικής εργοδοτικής ευθύνης και στη συνδυασμένη εφαρμογή του συνόλου της νομοθεσίας. Συνδυασμένη δράση για την αντιμετώπιση όλων των παραγόντων που επηρεάζουν την υγιεινή και ασφάλεια (π.χ. εξοντωτικά ωράρια, μαύρη εργασία, εργασία ανηλίκων κλπ.).
2. Κατοχύρωση της εργοδοτικής εισφοράς για την ασφαλιστική κάλυψη του εργαζόμενου από τον επαγγελματικό κίνδυνο.
3. Υπεράσπιση και διεύρυνση του πλαισίου των Βαρέων και Ανθυγιεινών Επαγγελμάτων. Ο οποιοσδήποτε αποχαρακτηρισμός επαγγελμάτων, με όποια πρόφαση κι αν επιχειρηθεί (αναθεώρηση νομοθεσίας για την υγιεινή και ασφάλεια, κλπ.) θα ήταν τη στιγμή αυτή εγκληματικός.
4. Κατάργηση της επιχειρηματικής δράσης στον τομέα προστασίας και πρόληψης (ΕΞΥΠΠ) και δημιουργία Κρατικού Σώματος Τεχνικών Ασφαλείας και Γιατρών Εργασίας.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Συνάδελφοι,

Εδώ και 15 χρόνια, που άρχισε το μεταναστευτικό ρεύμα στη χώρα μας να μεγαλώνει, η Ομοσπονδία και τα σωματεία μας τοποθετηθήκαμε υπεύθυνα, με ταξικό κριτήριο. Ερμηνεύσαμε αυτή την εξέλιξη, αναδειξαμε τις αιτίες που προκαλούν την μετανάστευση και παράλληλα δώσαμε τη μάχη ενάντια σε ρατσιστικά φαινόμενα, υπερασπιστήκαμε τα δικαιώματά τους στους χώρους δουλειάς, την απόκτηση άδειας παραμονής κλπ.

Στα χρόνια που πέρασαν πολλοί μετανάστες έγιναν μέλη των σωματείων, ορισμένοι έχουν εκλεγεί σε Διοικήσεις, υπάρχει κι ένας αριθμός που βρίσκεται κοντά στα σωματεία.

Σήμερα, αξιοποιώντας όλη την εμπειρία των 15 χρόνων μπορούμε να βγάλουμε ορισμένα συμπεράσματα, αλλά κυρίως να δούμε τη δουλειά μας σ' αυτό το κομμάτι του κλάδου που είναι αρκετά μεγάλο.

Σήμερα, οι μετανάστες στον κλάδο μας Πανελλαδικά, με βάση τα στοιχεία του ΙΚΑ, είναι περίπου το 40%. Δηλαδή, στους 280 χιλιάδες οικοδόμους οι συνάδελφοι μετανάστες είναι γύρω στις 112 χιλιάδες.

Στα χρόνια που πέρασαν η δουλειά που έγινε σ' αυτό τον τομέα δεν απέδωσε ανάλογα, δε συσπείρωσε ανάλογα αυτόν τον κόσμο στα συνδικάτα μας, δεν αποκτήσαμε ισχυρούς δεσμούς μαζί τους, δεν μπορέσαμε να τους εντάξουμε, όπως επιβάλλουν οι συνθήκες, στη δράση των οργανώσεών μας. Η εμπειρία δείχνει ότι:

- Αυτοί οι συνάδελφοι, παρά το νεαρό της ηλικίας τους, όταν ήρθαν στη χώρα μας είχαν ισχυρούς δεσμούς με τον τόπο προέλευσης κι όπως κάθε μετανάστης στο μυαλό του είχε πότε θα γυρίσει πίσω.

- Επακόλουθο του παραπάνω είναι και η πολύωρη δουλειά, στη λογική να μαζέψουν χρήματα για να συντηρήσουν τις οικογένειές τους που είχαν αφήσει πίσω, να κάνουν κομπόδεμα για να γυρίσουν στον τόπο τους.
- Το ότι βρίσκονταν σε συνεχή διωγμό, απειλές για απελάσεις, κυνηγητό κλπ., η άρνηση του αστικού κράτους να τους χορηγήσει άδεια ήταν σημαντικός λόγος το τμήμα αυτό των συναδέλφων να είναι το πιο εκμεταλλευόμενο με το μικρότερα μεροκάματα, ανασφάλιστοι, χωρίς ωράριο και δικαιώματα.
- Η δουλειά μας αυτά τα χρόνια κινήθηκε σε δύο κύρια κατευθύνσεις. Από τη μια να ενισχύσουμε τα αντιρατσιστικά στοιχεία ώστε να αποτρέψουμε διαχωριστικές γραμμές στον κλάδο και από την άλλη, κυρίως στους μεγάλους χώρους δουλειάς, αναπτύξαμε δράση για τα εργασιακά δικαιώματα, την ασφάλιση, τα μεροκάματα κλπ. Η σοβαρότητα του θέματος απαιτούσε πιο επίμονη ενημερωτική, διαφωτιστική δουλειά, απαιτούσε καλύτερη προσπάθεια για την οργάνωση των μεταναστών, ανάπτυξη δεσμών με τους ίδιους και τις οικογένειές τους. Σε κάθε περίπτωση δεν υποτιμούμε τη δουλειά που έγινε, άλλωστε τα πράγματα θα είχαν οδηγηθεί σε χειρότερες καταστάσεις χωρίς τη δική μας δράση και παρέμβαση.

Σήμερα, με ευθύνη της Ομοσπονδίας μας και των συνδικάτων πρέπει να αναπτυχθεί σχεδιασμένη συστηματική προσπάθεια για την οργάνωση και την ένταξη των μεταναστών στη ζωή των σωματείων, τη συμμετοχή τους στους διεκδικητικούς αγώνες του κλάδου και να παρθούν μέτρα για την ουσιαστική σύνδεση με τη μεταναστευτική οικογένεια παίρνοντας υπόψη και την κατάσταση που έχει δημιουργηθεί:

- Σήμερα οι μετανάστες σ' ένα βαθμό αμείβονται όπως οι Έλληνες, έχουν άδεια παραμονής και εργασίας με αυτό τον τρόπο που την παίρνουν.

- Ένα τμήμα αρκετά μεγάλο έχει μπει στην εργολαβία σε όλα τα επαγγέλματα του κλάδου.
- Μεγάλο τμήμα έχει δημιουργήσει οικογένεια, έχουν παιδιά σε όλες της βαθμίδες της εκπαίδευσης, έχουν αγοράσει σπίτια. Θα λέγαμε έχουν δημιουργήσει προϋποθέσεις μόνιμης παραμονής στην Ελλάδα, έχουν βάλει στόχους, κατά συνέπεια αντικειμενικά τους ενδιαφέρει συνολικά η οικονομική και πολιτική κατάσταση στη χώρα μας.
- Ένα νέο στοιχείο που πρέπει να πάρουμε σοβαρά υπόψη είναι ότι στην παραγωγή πλέον μπαίνουν οι μετανάστες δεύτερης γενιάς, αυτοί δηλαδή που δεν έχουν μεγάλη σύνδεση με τη χώρα προέλευσης των γονιών τους, δουλεύουν, σπουδάζουν στην Ελλάδα και τα σχέδιά τους τα διαμορφώνουν στην ελληνική πραγματικότητα. Δεν είναι τυχαίο ότι την περίοδο των αγώνων για την Παιδεία, των καταλήψεων κλπ. πολλά παιδιά μεταναστών ήταν στην πρώτη γραμμή και σε ορισμένες περιπτώσεις πρωτοστατούσαν. Σ' αυτούς τους μετανάστες δεύτερης γενιάς πρέπει να ρίξουμε ιδιαίτερο βάρος.

Χωρίς λοιπόν να παραβλέπουμε ότι υπάρχουν ζητήματα που αφορούν αποκλειστικά τους μετανάστες και πρέπει να βοηθήσουμε στην κατεύθυνση επίλυσης των ιδιαίτερων προβλημάτων τους, όπως είναι η άδεια παραμονής, η γλώσσα κλπ., είναι καιρός να προσανατολίσουμε τη δουλειά μας στην κατεύθυνση ένταξης αυτών των συναδέλφων μας συνολικά στις διεκδικήσεις του εργατικού κινήματος, συναισθανόμενοι τη μεγάλη ευθύνη ότι αποτελούν ένα τμήμα του κλάδου, τμήμα της εργατικής τάξης.

ΠΑΙΔΕΙΑ

Συνάδελφοι,

Οι εξελίξεις το χρόνο που πέρασε στο χώρο της εκπαίδευσης, οι αντιδραστικές αλλαγές που προωθήθηκαν, η αναθεώρηση του άρθρου 16 του Συντάγματος για την ιδιωτικοποίηση της Παιδείας με ευθύνη της Ν.Δ. και του ΠΑΣΟΚ, αλλά και οι αγωνιστικές κινητοποιήσεις των φοιτητών, οι αγώνες των δασκάλων, καθηγητών, οι καταλήψεις στα Γυμνάσια και Λύκεια στις αρχές της σχολικής χρονιάς, έφεραν στην επιφάνεια τα συσσωρευμένα προβλήματα στο χώρο της Παιδείας. Παράλληλα έγιναν πιο ορατές οι βαθύτερες επιδιώξεις του συστήματος και σε μεγάλο βαθμό ξεσκεπάστηκε ο ρόλος της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ σαν οι κύριοι εκφραστές και τα στηρίγματα της πολιτικής ιδιωτικοποίησης της Παιδείας, της μορφωτικής υποβάθμισης και των ταξικών φραγμών σε βάρος των εργατικών λαϊκών οικογενειών.

Ξεσκεπάστηκαν επίσης οι συνδικαλιστικές ηγεσίες αυτών των κομμάτων, όπου παίζοντας πολιτικά παιχνίδια στην πλάτη της λαϊκής οικογένειας που πληρώνει πανάκριβα την εκπαίδευση, επιδίδονταν σε λογομαχίες μεταξύ τους με άσφαιρα πυρά, μακριά από τις βαθύτερες αιτίες του προβλήματος της Παιδείας, για να μείνει στο απυρόβλητο ο αντιδραστικός χαρακτήρας των αλλαγών που προωθούνται από τα κόμματα του δικομματισμού και της Ε.Ε.

Θεωρούμε ελπιδοφόρο ότι αργά αλλά σταθερά η υπόθεση της Παιδείας ξεφεύγει από τα στενά όρια της εκπαιδευτικής κοινότητας, εντάσσεται στη δράση του ταξικού εργατικού κινήματος. Αυτό είναι βασική προϋπόθεση για να αναπτυχθεί μαζική πάλη, να αναδειχθούν όλες εκείνες οι πλευρές που με επιμέλεια κρύβουν οι απολογητές του συστήματος. Αναδείχθηκαν ζητήματα όπως:

- Ποιος και γιατί στερεί το δικαίωμα στη μόρφωση των παιδιών της λαϊκής οικογένειας
- Ποιος και γιατί υποβαθμίζει τη δημόσια εκπαίδευση.
- Ποιο είναι το αντίκρισμα ενός πτυχίου στην αγορά εργασίας.
- Τι επιδιώκουν με την δια βίου εκπαίδευση.
- Σε ποιο εργασιακό καθεστώς θα βρεθεί ο σημερινός φοιτητής, ο απόφοιτος των σχολών κατάρτισης, που μπαίνει στην παραγωγή με εργασιακές σχέσεις λάστιχο, ανύπαρκτη κοινωνική ασφάλιση κ.ά.
- Αναπτύξαμε δράση, ενημερώσαμε τους συναδέλφους, συμμετείχαμε με ομιλίες στις Γενικές Συνελεύσεις των σχολών στα Πανεπιστήμια, συμμετείχαμε στα μπλοκ του ΠΑΜΕ στα συλλαλητήρια, τις απεργίες των εκπαιδευτικών, προσπαθήσαμε με πρωτοβουλίες που πήραν ορισμένα σωματεία, παραρτήματα του Συνδικάτου Αθήνας, με απεργία, που κήρυξε το Συνδικάτο Αθήνας, Πύργου κ.ά.

Συνάδελφοι,

Η κυβέρνηση, με τη στήριξη του ΠΑΣΟΚ, ψήφισε την αναθεώρηση του άρθρου 16 του Συντάγματος. Καταδικάσαμε τη στάση τους, συμμετείχαμε στις κινητοποιήσεις, συνεχίζουμε τον αγώνα μας.

Η υποβάθμιση, η εμπορευματοποίηση, η σύνδεση της Παιδείας με τις επιχειρήσεις, με την αγορά, συνεχίζεται. Οι υποβαθμισμένες και ελλιπείς υποδομές σε κάθε τομέα, η έλλειψη εκπαιδευτικού προσωπικού, οι διπλοβάρδιες, η ποιότητα της παρεχόμενης εκπαίδευσης, τα αντιεπιστημονικά και αναχρονιστικά βιβλία, οι χαμηλοί μισθοί των εκπαιδευτικών, είναι στην ημερήσια διάταξη, καταδεικνύουν με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο τις ευθύνες όλων των κυβερνήσεων ΠΑΣΟΚ και ΝΔ. Είναι αποτέλεσμα της βαθιά αντιεκπαιδευτικής πολιτικής που εφαρμόζουν.

Το μάρμαρο αυτής της πολιτικής το πληρώνουμε εμείς. Το άδικο και ταξικό εκπαιδευτικό σύστημα πετάει έξω από τα σχολεία τα δικά μας παιδιά, τα παιδιά της εργατικής τάξης γίνονται θύματα της βαρβαρότητας του κεφαλαίου. Κάθε χρόνο όσα δεν περνούν την πόρτα του Πανεπιστημίου οδηγούνται, όχι με τη θέλησή τους, στην υποβαθμισμένη και πανάκριβη ιδιωτική κατάρτιση και αυτό γιατί δεν προσφέρεται ουσιαστική δημόσια μεταλυκειακή τεχνική και επαγγελματική εκπαίδευση.

Θύματα της ίδιας πολιτικής είναι και όσα παιδιά κατάφεραν να περάσουν την πόρτα των ΑΕΙ – ΤΕΙ. Οι οικογένειές τους χρυσοπλήρωσαν τα φροντιστήρια και θα συνεχίσουν να πληρώνουν τις συνέπειες ενός πτυχίου που δεν εξασφαλίζει εργασιακή προοπτική.

Για μας το ζήτημα της Παιδείας είναι σημαντικό μέτωπο πάλης, είναι πρώτα απ' όλα υπόθεση του εργατικού κινήματος, των Συνδικάτων. Είναι ζήτημα πρώτης προτεραιότητας η συγκρότηση ενός ισχυρού μετώπου εργαζομένων, εκπαιδευτικών, μαθητών, φοιτητών, σπουδαστών, που θα διεκδικεί σύγχρονη και δωρεάν Παιδεία. **Δικαίωμα στην Παιδεία, στη γνώση, έχουμε όλοι και διεκδικούμε:**

- Καθιέρωση Ενιαίου Δημόσιου Δωρεάν Βασικού Υποχρεωτικού 12χρονου Σχολείου ώστε να αποκτούν όλοι οι νέοι υψηλό επίπεδο γενικής μόρφωσης, απαραίτητο υπόβαθρο για οποιαδήποτε μετέπειτα επιλογή ζωής. Δίχρονη υποχρεωτική δημόσια δωρεάν προσχολική αγωγή. Σύγχρονους δημόσιους δωρεάν παιδικούς σταθμούς που να καλύπτουν όλες τις ανάγκες.
- Κατάργηση των αδιαβάθμητων και ιδιωτικοποιημένων ΙΕΚ, ΚΕΚ και δημιουργία δημόσιων μεταλυκειακών επαγγελματικών σχολών μέσα στο εκπαιδευτικό σύστημα.

- Αναδιαμόρφωση μιας πραγματικά Ενιαίας Ανώτατης Εκπαίδευσης, αποκλειστικά δημόσια και δωρεάν που θα παρέχει πλήρη επιστημονική και επαγγελματική επάρκεια στους αποφοίτους της. Απόσυρση του κυβερνητικού σχεδίου νόμου πλαισίου. Καμιά αναθεώρηση στο άρθρο 16 του Συντάγματος. Κατάργηση των Κέντρων Ελευθέρων Σπουδών.
- Οικονομική και επιστημονική αναβάθμιση των εκπαιδευτικών.

A N E Ρ Γ Ι Α

Συνάδελφοι,

Τα χρόνια 1995 – 2004 στο χώρο των Κατασκευών υπήρξε μεγάλη ανάπτυξη λόγω κυρίως των μεγάλων έργων, με αιχμή τους Ολυμπιακούς Αγώνες, το Γ' ΚΠΣ. Άνοδο είχαμε και στη συμβατική οικοδομή. Στο αποκορύφωμα των μεγάλων έργων ο αριθμός των οικοδομών στην Ελλάδα για πρώτη φορά πέρασε τις 300 χιλιάδες. Με το τελείωμα των Ολυμπιακών έργων βρέθηκαν στην ανεργία πάνω από 45.000 οικοδόμοι, μηχανικοί, υπομηχανικοί και διοικητικοί υπάλληλοι. Για ένα μικρό χρονικό διάστημα, που συνέπεσε και με την εναλλαγή της κυβέρνησης, φάνηκε κρίση στην οικοδομική δραστηριότητα με αποτέλεσμα ο δείκτης της ανεργίας στον κλάδο να δείχνει άνοδο. Στην πορεία ένα μέρος του κλάδου που είχε μπει στην οικοδομή ευκαιριακά έφυγε, κυρίως μετανάστες που επέστρεψαν στην πατρίδα τους. Στη συνέχεια η κατασκευαστική δραστηριότητα παρουσίασε άνοδο που διατηρείται μέχρι σήμερα.

Συνάδελφοι,

Επιβάλλεται καλή παρακολούθηση των εξελίξεων γιατί:

- Η γενικότερη ανεργία σε κλάδους, τα χαμηλά μεροκάματα, οι αυξημένες ανάγκες της λαϊκής οικογένειας, δεν επιτρέπουν τη διασφάλιση αποταμίευσης για κατασκευή ή αγορά κατοικίας.

- Η αύξηση των οικοδομικών υλικών, αλλά κυρίως το κυνήγι του κέρδους των κατασκευαστικών εταιριών κάνουν απρόσιτη την κατοικία για τα λαϊκά στρώματα.
- Η υπερχρέωση των νοικοκυριών στις Τράπεζες για να αντεπεξέλθουν στις καθημερινές ανάγκες δυσκολεύει τους όρους.
- Το ξεκλήρισμα της αγροτιάς θα επιδεινώσει την κατάσταση γιατί μεγάλο τμήμα του θα αναζητήσει μεροκάματο στην οικοδομή.

Συνάδελφοι,

Σίγουρα τα έργα δεν θα σταματήσουν, ήδη κάποια είναι στον προγραμματισμό και άλλα σε εξέλιξη, όπως:

- Ολοκλήρωση Εγνατίας οδού.
- Έξι οδικοί άξονες.
- Υποθαλάσσια σύραγγα Θεσσαλονίκης.
- Μετρό Θεσσαλονίκης.
- Αεροδρόμιο Θεσσαλονίκης
- Επέκταση Μετρό Αθήνας.
- Εκσυγχρονισμός του σιδηροδρομικού δικτύου, κλπ.

Επίσης στο Δ' ΚΠΣ βρίσκονται περιφερειακά έργα, όπως, μαρίνες, δίκτυα ύδρευσης, ενεργειακά έργα, σχολικά κτήρια, νοσοκομεία, έργα τουριστικής ανάπτυξης. Τα έργα αυτά και άλλα που πιθανόν μπορεί να γίνουν δεν είναι ικανά να εξασφαλίσουν το δικαίωμα στη δουλειά στον κλάδο γιατί τα περισσότερα απ' αυτά δεν απορροφούν μεγάλο τμήμα εργατοτεχνικού προσωπικού και δεν απασχολούν πάνω από 2-3 ειδικότητες. Είναι έργα που κατασκευάζονται κυρίως με μηχανικά μέσα.

Συνάδελφοι,

Αναμφίβολα, σαν κλάδος, όπως και στο παρελθόν, θα παλέψουμε ενάντια στην ανεργία και τις παρενέργειες που κουβαλά στα εργασιακά, ασφαλιστικά

δικαιώματα, στο ύψος του ημερομισθίου κλπ. Είναι όμως σκόπιμο να σημειώσουμε ορισμένα ζητήματα γιατί υπάρχει ο κίνδυνος να περάσει η αντίληψη πως μπορεί να καλπάζει η ανεργία στην Ελλάδα και οι οικοδόμοι να είναι απ' έξω.

- Η ανεργία που σήμερα βασανίζει πάνω από 600 χιλιάδες οικογένειες σημαδεύει και τις οικογένειες των οικοδόμων.
- Σε μια κοινωνία που η οικονομία οργανώνεται στη βάση του κέρδους και όχι των ανθρώπινων αναγκών η ανεργία δεν μειώνεται αντίθετα οξύνεται.
- Η ανεργία είναι σύμφυτη με τον καπιταλισμό. Εκεί έχει τις ρίζες της και οξύνεται από την αντιλαϊκή πολιτική.
- Κεφάλαιο και κυβέρνηση που το υπηρετούν χρησιμοποιούν την ανεργία σαν όχημα για την επέκταση της μερικής απασχόλησης, την ανατροπή εργασιακών, ασφαλιστικών δικαιωμάτων, το κτύπημα των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, συνολικά για το βάθεμα της εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης.
- Όσο μεγαλώνει η στρατιά των ανέργων τόσο οξύνονται οι εκβιασμοί στην εργατική τάξη, μειώνονται οι απαιτήσεις για καλύτερα μεροκάματα, καλύτερες συνθήκες εργασίας, δυσκολεύει η ανάπτυξη της ταξικής πάλης.

Γι' αυτό, για να είναι αποτελεσματικός ο αγώνας μας θα πρέπει η διεκδίκηση για σταθερή και μόνιμη δουλειά να συνδέεται με την ανάδειξη των αιτιών που προκαλούν την ανεργία, που είναι η καπιταλιστική οικονομική ανάπτυξη, και να δημιουργεί προϋποθέσεις για ριζικές αλλαγές, για ανάπτυξη με κριτήριο τις ανάγκες των εργατικών λαϊκών οικογενειών. Στη βάση αυτή απαραίτητη προϋπόθεση είναι η ανάπτυξη του πολιτικού αγώνα, η καταδίκη των κομμάτων της πλουτοκρατίας ΝΔ – ΠΑΣΟΚ και των κομμάτων του ευρωμονόδρομου, η αποδυνάμωση των δυνάμεων του

συμβιβασμού στο εργατικό κίνημα. Στο βαθμό που το κίνημα θα αναπτύσσεται σ' αυτή τη βάση θα διεκδικούμε από καλύτερες θέσεις:

- Πλήρη και σταθερή εργασία. Πραγματοποίηση έργων με δημόσιες επενδύσεις που να υπηρετούν τις ανάγκες των εργατικών, λαϊκών οικογενειών, όπως οικοδόμηση λαϊκών κατοικιών, σχολείων, παιδικών σταθμών, νοσοκομείων, κέντρων υγείας, έργων αντιπλημμυρικής προστασίας, αντισεισμικής θωράκισης κλπ..
- Προστασία όλων των ανέργων. Επίδομα στο 80% του βασικού μεροκάματου που διεκδικούμε για όλη τη διάρκεια της ανεργίας.
- Υπολογισμός της ανεργίας ως συντάξιμου χρόνου.
- Αλλαγή του προσανατολισμού του ΟΕΚ. Αύξηση των εισφορών Κράτους, εργοδοτών και καταβολή των οφειλών του ΙΚΑ από τη συνείσπραξη.

Η ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ

Συνάδελφοι,

Θα ήταν παράλειψη να μην αναφέρουμε ότι τον Αύγουστο συμπληρώθηκαν 30 χρόνια από το 9^ο ιστορικό Συνέδριο της Ομοσπονδίας μας. Ένα Συνέδριο με ιστορική σημασία τόσο για τον κλάδο αλλά και γενικότερα για το εργατικό κίνημα της χώρας μας.

Οι οικοδόμοι ύστερα από μακρόχρονη σύγκρουση με τον κυβερνητικό - εργοδοτικό συνδικαλισμό, σε πολύ δύσκολες εποχές, κατόρθωσαν να επιβάλλουν την θέλησή τους. Κατόρθωσαν να αλλάξουν το συσχετισμό με την εγγραφή των γνήσιων οικοδομικών σωματείων στην Ομοσπονδία, τον αποκλεισμό πολλών σωματείων – σφραγίδες και των αντιπροσώπων που προέρχονταν από την Κύπρο, να εφαρμοστεί η απλή αναλογική.

Στο 9^ο Συνέδριο οι οικοδόμοι, με μπροστάρη την ΕΣΑΚ-Σ τότε, απέσπασαν την πλειοψηφία από τον Λυκιαρδόπουλο και την παρέα του.

Η ηγεσία της Ομοσπονδίας, τα επόμενα χρόνια, αξιοποιώντας όλη την πείρα από τους αγώνες, την πείρα από την Πανελλαδική Συντονιστική Επιτροπή Αγώνα, ανέπτυξε πλούσια δράση. Δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι έπαιξε σημαντικό, ιδιαίτερο ρόλο στο εργατικό κίνημα. Βγήκαν τα προβλήματα του κλάδου στην επιφάνεια, αναδείχτηκαν οι ευθύνες τόσο των κυβερνήσεων όσο και του κεφαλαίου γενικότερα, αναπτύχθηκε αγωνιστική δράση ενάντια τους.

Ο κλάδος, αυτά τα χρόνια και μέσα στα πλαίσια του συσχετισμού δύναμης τη συγκεκριμένη περίοδο, κατάφερε να αποσπάσει αρκετές κατακτήσεις, 7ωρο, 5ήμερο, μείωση του χρόνου συνταξιοδότησης στα 58, ενοποίηση του ΤΕΑΔΕΞΕ στο ΙΚΑ και άλλα ασφαλιστικά ζητήματα.

Η Ομοσπονδία, όπως είναι γνωστό, δεν έμεινε στα στενά κλαδικά προβλήματα, ανέπτυξε πολύπλευρη δράση για τα ζητήματα του εκδημοκρατισμού, της ειρήνης, του πολέμου. Ανέπτυξε την εργατική αλληλεγγύη στηρίζοντας με κάθε τρόπο τους αγώνες άλλων κλάδων, ανέπτυξε αξιολογη διεθνή δράση στηρίζοντας λαούς και κινήματα που πάλευαν για δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες, ενάντια στην ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα.

Σήμερα, 30 χρόνια μετά, τα συμπεράσματα που βγαίνουν είναι χρήσιμα τόσο για το οικοδομικό όσο και για το εργατικό κίνημα γενικότερα. Δεν ισχυριζόμαστε ότι όλα τα κάναμε καλά. Πιστεύουμε ότι με τις όποιες αδυναμίες και παραλείψεις η Ομοσπονδία με τα σωματεία της έβαλαν τη δική τους σφραγίδα στο ταξικό προσανατολισμό του κινήματος. Κρατήσαμε ψηλά τη σημαία της ταξικής πάλης σε μια δύσκολη περίοδο, όπου ο

οπορτουνισμός και η σοσιαλδημοκρατία αξιοποιώντας και τις ανατροπές στις σοσιαλιστικές χώρες επιχείρησαν τον προσανατολισμό του εργατικού κινήματος στην ενσωμάτωση, την υποταγή στην κυρίαρχη πολιτική και ιδεολογία. Με τη στήριξη του ΠΑΜΕ αναπτύχθηκαν αγώνες για τα δικαιώματα των εργαζομένων, αποκαλύφθηκε ο κυβερνητικός, εργοδοτικός συνδικαλισμός, οι ευθύνες των κομμάτων της πλουτοκρατίας, των κομμάτων του ευρωμονόδρομου.

Συνάδελφοι,

Σήμερα, κρίνουμε τη δράση της οργάνωσής μας για τα τρία χρόνια που πέρασαν από το προηγούμενο Συνέδριο.

Πιστεύουμε ότι αυτά τα χρόνια ήταν χρόνια πλούσιας και πολύπλευρης δράσης, τόσο για τον κλάδο, όσο και γενικότερα.

Αναπτύχθηκαν πλούσιοι αγώνες, πρόσθεσαν νέες εμπειρίες στο εργατικό κίνημα, έκαναν ακόμα πιο ορατή τη διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στο ταξικό πόλο από τη μία και τον εργοδοτικό - κυβερνητικό συνδικαλισμό από την άλλη. Νέες δυνάμεις στρατεύθηκαν με τις δυνάμεις του ταξικού κινήματος, αναπτύχθηκαν πολύμορφοι και πολυήμεροι αγώνες σε κλάδους και χώρους δουλειάς.

Οι αγώνες που αναπτύχθηκαν ενάντια στην ανατροπή των εργασιακών σχέσεων, την κατάργηση του σταθερού χρόνου εργασίας δεν είχαν χαρακτήρα απλά της μη ανατροπής του ωραρίου. Ήταν ένας σκληρός, πολιτικός, ιδεολογικός, συνδικαλιστικός αγώνας που δώσανε οι ταξικές δυνάμεις. Αγώνας, που ανέτρεπε τη θεωρία της σημερινής και προηγούμενης κυβέρνησης, του ΣΕΒ, του κυβερνητικού - εργοδοτικού συνδικαλισμού, ότι μ' αυτά τα μέτρα θα κτυπηθεί η ανεργία, ότι όσο πιο

ανταγωνιστική γίνει η καπιταλιστική οικονομία τόσο καλύτερα θα είναι για τους εργάτες.

Βάλαμε στο κέντρο της προσοχής του εργατικού κινήματος τη πρότασή μας, για 5ήμερο – 35ωρο και 5ήμερο – 30ωρο, για τους οικοδόμους. Η απεργία, οι άλλες μορφές αγώνα που επιλέξαμε, η κατάληψη του υπουργείου εργασίας, συνέβαλαν στους μετέπειτα αγώνες, ενισχύουν την προσπάθεια που κάνουμε σήμερα.

Συνάδελφοι,

Τα χρόνια που πέρασαν και ιδιαίτερα τον προηγούμενο χρόνο επιχειρήθηκε συντονισμένα η κατάργηση των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας (ΣΣΕ).

Ο ΣΕΒ, η κυβέρνηση και οι δικοί τους άνθρωποι στη ΓΣΕΕ, καλλιεργούσαν το ανάλογο κλίμα. Στόχος τους, η κατάργηση και του τελευταίου σημείου άμυνας των εργαζομένων και παράλληλα το άνοιγμα του δρόμου στους εργοδότες για μεροκάματα πείνας.

Η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ υπονόμεισε τους αγώνες των εργαζομένων για περιφρούρηση των ΣΣΕ και την υπογραφή Εθνικής Γενικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας στο ύψος των αναγκών της λαϊκής οικογένειας και παράλληλα να λειτουργήσει θετικά για την υπογραφή των κλαδικών ΣΣΕ.

Το ταξικό κίνημα, οι δυνάμεις που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ, εναντιώθηκαν στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΓΣΕΕ, ανέδειξαν τον υπονομευτικό τους ρόλο στο εργατικό κίνημα. Ξεσκεπάσαμε τα επιχειρήματά τους περί «αντοχής της οικονομίας της καπιταλιστικής ανάπτυξης», «της ανταγωνιστικότητας», που επιστράτευαν για να δικαιολογήσουν την εξευτελιστική σύμβαση των 77 λεπτών που υπέγραψαν. Αυτή η δράση των δυνάμεων, που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ, πήγε κόντρα

στα σχέδιά τους και προετοιμάσαμε τους εργαζόμενους για διεκδικητικούς αγώνες. Αυτή ήταν και η αιτία της επίθεσης που δέχτηκε η Ομοσπονδία μας.

Συνάδελφοι,

Η Ομοσπονδία μας σ' αυτούς τους αγώνες συνέβαλε αποφασιστικά. Κινητοποιήσαμε και ενημερώσαμε τον κλάδο με κάθε μέσον, με Γενικές Συνελεύσεις, συσκέψεις, περιοδείες στα γιαπιά, ενημερωτικό υλικό στα εργοτάξια, τους χώρους δουλειάς, τα καφενεία, κι όπου αλλού συχνάζουν συνάδελφοί μας.

Οι οικοδόμοι έδωσαν αγωνιστικό «παρών» Πανελλαδικά μαζί με τις ταξικές δυνάμεις σε κάθε απεργία, διαδήλωση και κάθε μορφή πάλης.

Η υπογραφή ΣΣΕ από την Ομοσπονδία μας, συνολικά 7% και μία επιπλέον τριετία, αποκτά ξεχωριστή σημασία. Όχι γιατί είναι μια σύμβαση που ανταποκρίνεται στις σύγχρονες ανάγκες των εργαζομένων, αλλά γιατί σπάσαμε το μπλοκ της άρνησης, της θεωρίας «τόσο μπορούμε», «τόσο αντέχει η οικονομία». Βάλαμε τις διεκδικήσεις μας και αναδείξαμε το σύνολο των προβλημάτων που απασχολούν την οικογένεια του οικοδόμου. Αναδείξαμε ότι η υπογραφή της σύμβασης δεν έχει επετειακό χαρακτήρα, αλλά είναι πεδίο ταξικής αντιπαράθεσης στο σύνολο της πολιτικής του κεφαλαίου από τη μια και στο σύνολο των διεκδικήσεων της εργατικής τάξης από την άλλη. Ανατρέψαμε τα δεδομένα. Αυτό δεν είναι ένα τυχαίο γεγονός που ήρθε από το πουθενά. Είναι αποτέλεσμα της δράσης που αναπτύξαμε για 5 μήνες με επιστέγασμα την απεργία στις 30 Μάρη. Η δραστηριότητα που αναπτύξαμε, η ζύμωση που έγινε στον κλάδο είναι παρακαταθήκη για τους επόμενους αγώνες.

Συνάδελφοι,

Στο διάστημα που εξετάζουμε ο κλάδος πραγματοποίησε 15 απεργίες κλαδικές και πανεργατικές.

Συντονισμένα με άλλα συνδικάτα που βρισκόμαστε στον ίδιο βηματισμό, μαζί με το ΠΑΜΕ, δώσαμε σημαντικές μάχες ενάντια στην προσπάθεια ανατροπής της Κοινωνικής Ασφάλισης:

- Για την υπεράσπιση και υπογραφή ΣΣΕ με ικανοποιητικούς όρους.
- Ενάντια στην απελευθέρωση του ωραρίου.
- Ενάντια στις απολύσεις, το κλείσιμο εργοστασίων.
- Για δημόσια, δωρεάν Παιδεία, για να μην καταργηθεί το άρθρο 16 του Συντάγματος, που ανοίγει το δρόμο στην ιδιωτικοποίηση του εκπαιδευτικού συστήματος.
- Για δημόσια και δωρεάν Υγεία.

Συνάδελφοι,

Η Ομοσπονδία μας πήρε μέρος και στήριξε κάθε προσπάθεια του ταξικού κινήματος έκφρασης αλληλεγγύης, στο λαό της Παλαιστίνης, της Κούβας και κάθε λαού που δοκιμάζεται από τη βαρβαρότητα του ιμπεριαλισμού. Συμμετείχαμε σε όλους τους αγώνες ενάντια στην εισβολή των Ισραηλινών στο Λίβανο. Αναδείξαμε τις ευθύνες του αμερικάνικου και ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού, αναδείξαμε τα βαθύτερα αίτια αυτού του πολέμου. Συμβάλλαμε αποφασιστικά στο μάζεμα φαρμακευτικού υλικού.

Η έκφραση αλληλεγγύης της Ομοσπονδίας μας και των συνδικάτων αγκαλιάζει κάθε κλάδο, που παλεύει για τα δικαιώματά του. Βρεθήκαμε μαζί με τους Ναυτεργάτες στους καταπέλτες των πλοίων εκφράζοντας την καταδίκη μας στην απόφαση της κυβέρνησης να τους επιστρατεύσει, με 24ωρη απεργία. Βρεθήκαμε πλάι στις εργάτριες και τους εργάτες της

ΠΑΛΚΟ, της ΣΕΕ ΦΟΡΜ, των κλωστηρίων της Νάουσας, που πάλευαν ενάντια στις απολύσεις.

Η εργατική αλληλεγγύη είναι μεγάλη υπόθεση, ισχυρό όπλο στα χέρια μας, στην πορεία των αγώνων μας.

Συνάδελφοι,

Και σε προηγούμενα Συνέδριά μας κουβεντιάσαμε την αναγκαιότητα οι διεθνείς σχέσεις της Ομοσπονδίας μας να πάρουν πιο μόνιμο και ουσιαστικό χαρακτήρα στην κατεύθυνση, ανταλλαγής εμπειριών, ισχυροποίησης της ταξικής αλληλεγγύης, συντονισμού της πάλης μας σε διεθνές επίπεδο.

Μπορούμε να εκτιμήσουμε ότι αυτό το 3χρονο έγιναν ουσιαστικά βήματα. Οι επαφές μας με συνδικάτα άλλων χωρών έγιναν πιο συχνές και ουσιαστικές. Συμμετέχουμε στην Παγκόσμια Ομοσπονδία Οικοδόμων (UITBB) ως πλήρες μέλος, συμμετέχουμε στην Εκτελεστική Γραμματεία με έναν αντιπρόσωπο εκλεγμένο. Στη βάση όλων αυτών φιλοξενήσαμε στην Ελλάδα, το Σεπτέμβρη, το 14^ο Συνέδριο της UITBB, που σημείωσε μεγάλη επιτυχία. Συμμετείχαν 40 χώρες, 42 οργανώσεις και 75 αντιπρόσωποι.

Συνάδελφοι,

Δεν ισχυριζόμαστε ότι τα κάναμε όλα καλά. Σίγουρα υπάρχουν προβλήματα που πρέπει να λυθούν, υπάρχουν αδυναμίες που πρέπει να ξεπεραστούν. Το σίγουρο είναι ότι κάναμε σοβαρές προσπάθειες για να αντεπεξέλθουμε σ' αυτό το έργο που αναλάβαμε.

Κατά τη γνώμη μας, η επόμενη Διοίκηση πρέπει να ρίξει βάρος, να βοηθήσει να λυθούν τα εξής προβλήματα που θα συνδράμουν και στην καλύτερη λειτουργία της Ομοσπονδίας μας:

- α) Επιβάλλεται πιο συχνή επαφή και ουσιαστική βοήθεια με ποιοτικά χαρακτηριστικά της Διοίκησης προς τα σωματεία.

- β) Να ασχοληθεί στην κατεύθυνση λύσης του προβλήματος λειτουργίας των σωματείων. Είναι ζήτημα καθοριστικής σημασίας, που πηγάζει από τους δεσμούς των συναδέλφων με το σωματείο.
- γ) Να προβληματιστεί για τη συμμετοχή των συναδέλφων στις απεργίες και κυρίως σε πανεργατικές απεργίες. Κατά τη γνώμη μας, δεν είναι ένα στενό ζήτημα αριθμητικής, αντίθετα είναι ένα ζήτημα που έρχεται σε αντίθεση με την ενοποίηση της πάλης της εργατικής τάξης, είναι θέμα ουσίας για το ταξικό αγώνα, είναι θέμα που εμπεριέχει το συντεχνιακό και πρέπει να ριζούμε βάρος για να ξεπεραστεί.
- δ) Να μπει σε προτεραιότητα το ζήτημα των συναφών επαγγελματών, που και στο προηγούμενο Συνέδριο είχαμε κουβεντιάσει, αλλά δε μπορούμε να πούμε ότι έγινε κάτι ουσιαστικό. Παραμένει το πρόβλημα της επαφής μ' αυτόν το χώρο. Οι όποιες δυσκολίες υπάρχουν δεν μπορεί να δικαιολογήσουν καθυστερήσεις.

Αγαπητοί Συνάδελφοι,

Κλείνοντας την εισήγηση σας καλώ όλους να αξιοποιήσουμε την πείρα που έχουμε συγκεντρώσει μέσα από τη δράση μας. Να αξιοποιήσουμε τον προβληματισμό που θα αναπτυχθεί στο Συνέδριό μας για να κάνουμε την Ομοσπονδία μας ακόμα πιο δυνατή, ακόμα πιο ισχυρή στην υπηρεσία των συμφερόντων του κλάδου, στην υπηρεσία των συμφερόντων της εργατικής τάξης. Να γίνει πιο ισχυρή στη σύγκρουση με το κεφάλαιο και όσους το υπηρετούν.

Συνεχίζουμε αταλάντευτα τον αγωνιστικό ταξικό μας δρόμο με τη δύναμη που μας δίνει αυτό το Συνέδριο.

Πιστεύαμε και πιστεύουμε στο κριτήριο των συναδέλφων, κάναμε μεγάλες προσπάθειες να ανταποκριθούμε στην εμπιστοσύνη που δείχνουν όλα αυτά τα χρόνια, δώσαμε όλες μας τις δυνάμεις μαζί με όλους εσάς, μαζί με τους

συναδέλφους που δεν είναι εδώ σήμερα, για να υπερασπίσουμε, να διευρύνουμε τα δικαιώματα του κλάδου, να εκπληρώσει τον καθοριστικό ρόλο που έχει η Ομοσπονδία Οικοδόμων μέσα στο εργατικό κίνημα.

ΖΗΤΩ ΤΟ 21^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΜΑΣ